

Filip Inđić

**BEOGRADSKI
FAŠISTA**

Otvorena knjiga

Beograd, 2026.

Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga

Filip Indić

BEOGRADSKI FAŠISTA

Ovo delo je fikcija. Svi likovi i događaji su izmišljeni. Svaka sličnost sa stvarnim osobama, organizacijama, događajima ili okolnostima je nenamerna i slučajna, i ne predstavlja prikaz stvarnih činjenica.

1. Klavijaturista

– Znaš kad će ovoj državi biti bolje?

– Mmm?

– Kad svi Srbi, sve patriote, rodoljubi i domoljubi, svi nacionalisti – svi oni koji spoje 3 prsta kad se slikaju – nauče drugu strofu „Marša na Drinu”.

– Hah! Uvek se ponadam kad ovako kreneš da ćeš nešto pametno reći i uvek se zajebeš – ironično prokomentariša Čanica i otpi poveći gutljaj piva.

– Razmisli! To ti je u top tri rodoljubive pesme koje imaš, ako nije čak i broj jedan. Ti, Srbin, patriota, navijač, nacionalista, rodoljub, nazovi se kako 'oćeš, prevalio si veliki put do Austrije da gledaš „repstaciju”, znači osećaš nešto prema toj državi i tom timu i velika je verovatnoća da si tu istu „repstaciju” već negde gledao i da ti se isto desilo kao i sad, začutao si na drugoj strofi i izgovarao samo jedan samoglasnik umesto pravog teksta: „Ooooooo!”

– Zato su Grobari fer. Skapirali su da ne mogu da nauče drugu strofu, pa sada imamo grobarski tekst na melodiju „Marša na Drinu” i sad cela tribina zna taj tekst, a ne originalni.

– Kakav ovo prikriveni Cigan Mikac progovara?

– Mada? – reče Mikac i malo nakrivi obrvu.

– Mada!

Ponovih i ja u znak odobravanja.

– Koliko je bilo onih pivskih zastava Srbije?

Nastavio je da me provocira Mikac, znajući koliko me one nerviraju. Pravljene u nekoj kampanji pred prvenstvo, kupi četiri i uzmi zastavu pivskog brenda, koja je podsećala na zastavu Srbije. Taj ko je to pravio, morao je da odgovara zbog skrnavljenja simbola jedne zemlje.

– Ja sam video četiri – odgovorih i otpih malo piva, pa nastavih.

– Posle sam ih na slikama video sedam. Nijedna na ogradi – hvala Bogu. Tri zastave kod nekih porodica, čini mi se sve tri porodice gastarbajterske, jedna kod neke ribe sve sa srpskim bojama na licu. Ona kao riba – loša i debela. Imala je i neku kaubojsku kapu u srpskim bojama sve sa kokardom na vrhu.

I Mikac i Čanica su se sve vreme smejali i sladili mojim tužnim pričama sa utakmice Austrija – Srbija odigrane u Beču, završene rezultatom 0:0. Koliko god iziritiran našom fudbalskom reprezentacijom, i dalje sam nalazio razloge da odem i ispratim je kad je igrala, pogotovo u relativnom komšiluku. Navijači su generalno bojkotovali nacionalni tim, pa su utakmice u inostranstvu više ličile na vašar, a kao i sa svakog vašara, vratiš se pun utisaka.

– Mogu misliti koliko si izgoreo na te kaubojske kape, daj još hajlajtova, molim te – reče Čanica kroz smeh.

– Dvapat je pevano „Aj pa pukni Zoro osvjetnik” i ljudi su bukvalno stajali mirno dok su je pevali, i znali su ceo tekst napamet. Kad sam došao u smeštaj, celu noć sam razmišljao zašto je tako, šta ih je toliko kupilo u pesmi.

– I? Šta je zaključak?

– Jedino što mi je palo na pamet je taj motiv „stare majke” i njegova jačina, pogotovo ako živiš u nekom Vupertalu. Dok sa druge strane... „Bele grudi”... Jebiga, bele grudi rade svakome posao. Sećaš se da sam davno pričao

da će taj film „Bog te video i ubio” napraviti više štete Srbiji od svih rijaliti programa zajedno? Cela Srbija će se pretvoriti u bedne Crnogrićeve tripove...

– A ima malo i do himne realno? Eto i alternativnu himnu „Aj pa pukni Zoro osvetniče” nam napisao Slovenac. Koliki je to tek paradoks?

– E neću da grešim, himna je ovaj put otpevana dobro.

– To je valjda pod moranje, kao ono iz biologije: „Ćelija je osnovna jedinica građe svih živih bića”, ili kako je to već išlo.

– Ili ono: „Pol je biološka, a rod kulturna kategorija?”

Sva trojica studenata sociologije se nasmejaše.

– Seti se onih majica što su imale ceo tekst himne napisan pozadi, dotle je došlo, to mora da se zna, makar se učilo sa majice i makar se čitalo sa leđa druge osobe dok se intonira himna. Znaš šta me zanima, da li se „Bože pravde” uči u osnovnim školama i da li se svira na metalofonu?

Kao i u svakom dobrom i živom razgovoru pređoh preko Mikčevog pitanja jer nisam znao odgovor.

– Mene smara što nam himna nije pevljiva, žao mi je što nije bar malo „Aj pa Zoro osvetnik”. Vidiš bre ljudima u očima da se muče dok je pevaju kad krene kamera po igračima tokom himne. Tek oni... Uh... Mučim se i ja. „Bože pravde” je lepa pesma, ali realno samo neko sa ozbiljnim sluhom i glasovnim sposobnostima može lepo da je otpeva. Za pevanje na stadionu definitivno nije. Šta misliš, je l’ se razmišljalo o tome kad se birala himna? Koliko je pevljiva za stadion? Živo me zanima šta su bili argumenti protiv drugih kandidata, a šta je prevagnulo u korist „Bože pravde”? Mislim, da me ne shvatiš pogrešno, pevaću „Bože pravde” dok sam živ i stajati mirno sa rukom preko srca, ali valjda je neko negde raspravljao o odabiru himne?

– Pa bio je i onaj referendum ili je to samo mit, koje beše godine, je l' '92, zlatne? Pa je „Bože pravde” izgubila, a znaš ko je pobedio? Baš tvoj „Marš na Drinu”! Nažalost, ili na sreću, taj referendum '92. nije uspeo. Sad bismo imali himnu koju niko ne bi znao celu ili bismo imali himnu koja je zapravo vojna koračnica. Na „Hej Sloveni” si barem znao kada tačno da počneš da zviždiš – dobaci Čanica, čije si istorijske informacije, pogotovo iz tog perioda devedesetih, morao često da uzmeš sa rezervom.

– Jebote, je l' se sećaš nekad posle utakmice, sutradan, gledaš u novinama statistiku sa tekme, ko je imao više šuteva, ko je imao koliki posed lopte i koliki je bio postotak ljudi koji su pevali, a koliko koji su zviždali himni. Zamisli nekog Mongola ili Nepalca, koji čita taj izveštaj – šutevi, posed lopte, zviždanje himni!

Grohotom smo se nasmejali ovoj slici Nepalca, koji čita naše novine i dolazi do tog podatka. Kada je smeh splasnuo, Čanica je uzviknuo „Srbija!”, a Mikac i ja učinismo isto. Kao u filmu „Gromovi” u poslednjoj sceni, kada auto sa „Dedom mrazom koji je učio školu i bio vrlodobar 4” i „Pandurum, rezervistom koji mora da zaustavlja neke ljude” preti da padne u ambis garaže na Obilićevom vencu i život im visi o koncu, posle pandurevog predloga da deda pusti neku muziku, oboje, jedan za drugim, izgovaraju „Srbija”. Garantujem da ne postoji država na svetu, gde u kriznoj situaciji stanovnik iste izgovara njeno ime. Nije-dan Nepalac kada mu se otkači jak sa konopca ne uzvikne Nepal! Niti kad ne može da upali vatru na ledu ili šta god Nepalci rade, ne uzvikne ime svoje zemlje. Andra Rašić je super uhvatio taj momenat u filmu. Nadrndana šalteruša te vraća zbog gluposti? Udario si mali prst o krevet? Nema više piva u frižideru? Ima samo rakija? Srbija!

– Pa šta je onda kompromis? – upitao je Mikac pokušavajući da diskusiju vrati na kolosek.

– U ovom trenutku nisam ni ja siguran. Za himnu pogotovo. Jedno vreme sam tripovao da je ona stvar od onog Lexus benda, kako je išla stvar? „Dobro da nije neko malo manje zlo” idealna pesma za stadion. Melodična, jasna, tempo taman kakav ti treba sa malom pauzom pred refren i jakim krešendom posle, ali sam onda skapirao da je tekst isuviše dobar za stadion. Pre svega zato što je ironičan, dobro da nije neko malo veće zlo je pesma za kada gubiš 0:3 na nekom evropskom prvenstvu, pa u 85. minutu, dok se ništa pametno ne dešava na terenu i dok se neko previja na travi, ukradeš kadar i šou, pa kamera snimi hiljade navijača koji gube i pevaju. Kao Irci što rade.

– Šta oni pevaju, neke Dablinerse?

– Jok, pevaju Macu Keltika – ironično odgovori Čanica.

– Ja sam dugo verovao u „Srbijo, suzu sam pustio” i pričali su mi neki ljudi da se dobro primila kada smo pukli 6:0 od Argentine, ali posle toga je nisam nikada čuo na stadionima, a bila je i popularna, Pošteni inspektor Gaža je sigurno popularniji od tog Lexus benda ili kako se već zove. A pazi sad, imao si i staru majku u tekstu!

– Ladno je bila stara majka! Stara majko, vraćam se u naš dom! Zato je valjda i pevana neko vreme, ali nije imala bele grudi... Izgleda da nikada nećemo dočekati naš stadionski Vondervol...

– Izgleda...

– Smor...

Ljutiti domaćin nam je prišao u pravom trenutku, taman kad smo pokunjeno priznali da nikada nećemo imati pravu stadionsku pesmu. Snimili smo ga svi kako već drugi put hoda ka nama, već pogledom opominjući nas da je

bleja zapravo na drugoj strani krova i da je vreme da joj se pridružimo, a ne separatišemo. Jasno je da je Čanicu i mene na ovu urbano-centrašku-hip-krov bleju uveo Mikac. Po krugodvojkaškom automatizmu, ljudi bi zvali Mikca u svoja dvorišta, salonce, na svoje krovove, a mi bismo mu se prišljamčili samo da možemo da pijemo za džabe, većinom skrivajući se po kuhinjama tih stanova ili ćoškovima tih krovova, ponekad šacnuvši neku ribu ili zablejavši sa nekim, ako nije baš mentol ekipa. To nije, naravno, krov koji mi, ljudi koji do svojih mesta idu trocifrenim autobusima, znamo. To su neki krovovi sa nekim cvećem na njima i nekim lampionima okačenim okolo, bakljama koje teraju komarce i udobnim ležaljka preko kojih bi se prostruo neki ćebić. Vrlo drugačije od krovova koje sam redovno posećivao u svom kraju. Umoran od puta, nisam mogao da minglujem sa ljudima na ovom krovu, pogotovo jer je tu bio i neki Amerikanac i svih tridesetak ljudi je moralo da priča na engleskom. Samo zbog njega.

– Mikac brate, ajde dođite malo tamo, šta ste se tu izdvojili? Već postaje malo glupavo, zar ne? – pomalo ljutito upita domaćin bleje Mikca.

– Izvini, brate, stvarno, nego ortak sad došao iz inostranstva, samo smo hteli malo da se ispričamo, evo dolazimo, majke mi.

– Dok popijemo ovo pivo da se stvoriš tamo! Taman i vas dvojica da date vaše sociološko viđenje oko bombardovanja i to, vidiš da se Endrju interesuje? – šeretski nam dobaci uljudni domaćin bleje, ne shvatajući koliko nas je ovim još više odbio da pridemo.

– Važi, brate, nemoj da brineš. U pravu si, stižemo.

Viknu Mikac za domaćinom.

Pre bih gledao farbu kako se suši, nego nekom strancu koji do juče nije znao da je Srbija država, a kamoli da je